„Mis sa nutad tammekene,
„Wöi mis leinad lehekene?"
Tamm oli tarka, kostis mulle!
„„Muid aga puida raiutakse,
„„Mind aga üksi üle jäetaks!""
Mina aga tarka, kostsin jälle!
„Ära sina nuta tammekene,
„Ära leina lehekene!
„Mull on kodu wiisi wenda,
„Igal wennal wiisi kirwest."
„Pane aga walmis wanem wenda,
„Ihu aga kirwes, kirju warsi;
„Mine seda tamme raiumaie!
„Ladwast tee sa leiwa lauda,
„Oksadest tee hooste tallid,
„Südamest tee sööma kannud,
„Juurikatest jooma kannud!"
Wend läks tamme raiumaie.
Raius jala rammest saadik,
Pörutas ta pölwe luusta.

„Kui mina ükskord ära surem,
„Ärge mulle tehke kuuse kirstu:
„Kuusk on kuri kolletama.
„Ärge mulle tehke haawa kirstu:
„Haaw on kuri hallitama.
„Ärge mulle tehke männa kirstu,
„Mänd on kuri mädanema.
„Tehke mulle tina kirstu!
„Ärge mind wiige wankeriga,
„Pea mull wäärub wankeriga.
„Ärge mind wiige lootsikuga!
„Süda mull loksub lootsikuga.
„Kantke kahe käe peal,
„Oma kümne sörme peal!
„Kui mind wiiaks kiriku,
„Jalad ees, pea järele
„Ärge wötke wöerast hauda kaewma
„Wöevas wötab ~~hau~~ mulla, ei muretse,
„Wiskab liiwa, ei leina.
„Wötke omad hauda kaewma